

og humane Tanke, der ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag; men jeg tror rigtignok, man paa den anden Side maa erkende det uhyre vidtrækkende og ganske uoverskuelige Perspektiv, som aabner sig herved, hvorfor jeg absolut ikke tror, at dette Lovforslag bør ophøjes til Lov, i hvert Fald ikke i dets nuværende Skikkelse. I sin Fremsættelsestale udtalte den højtærede Handelsminister, at det „ikke var med ublandet Glæde, han fremsatte det Lovforslag;“ og senere udtalte den højtærede Minister, at han „haabede, at vi ikke senere skulde komme til at beskæftige os med et Lovforslag som det nærværende“. Nej, det er der ingen, der haaber; men jeg maa rigtignok sige, at jeg forstaar ikke de Udtalelser, der er fremkommet, hverken fra den højtærede Handelsminister eller fra den ærede Ordfører for Venstre om, at det skal være Slut hermed. For det synes jeg maa staa os ganske klart, at gaar vi med til dette, saa er Sluserne fuldstændig aabne. Man kan ikke stoppe op her og sige: Nu tager vi disse 7 Banker og dermed Basta. Det er jo et mærkeligt Tilfælde, at i den korte Tid mellem Lovforslagets Fremsættelse og indtil i Gaar, da det kom til første Behandling, er der allerede to nye Banker brudt sammen, og jeg skulde desværre tage meget fejl, om ikke der er nogle, som er, om jeg saa maa sige, paa Trapperne. Og hvorledes vil man kunne motivere at afvise dem, dersom de kommer og beder om Hjælp, naar vi har vedtaget et Lovforslag som dette? Den højtærede Handelsminister siger saa fuldstændig rigtigt, at det, det drejer sig om, er at have et sundt og solidt Bankvæsen, et Bankvæsen, der hviler paa en fuldt ud sund Grundvold. Det er jo fuldkommen rigtigt. Men jeg tror desværre, at hvis vi vedtager dette Lovforslag — jeg taler stadig om Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse —, vil vi netop skabe en usund Grundvold for vort Bankvæsen. I Fremsættelsestalen hedder det, at Sparernes Repræsentanter har erklæret sig tilfredse. Ja, derom nærer jeg ingen Tvivl; det vilde have været overordentlig ubeskedent af dem, hvis de ikke var tilfredse. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen forud for dette Forslag kunde have tænkt sig Muligheden af, at man vilde garantere 85 pCt. i Banker, hvor baade Aktiekapitalen og Reservefonden og en stor Del af Indskydernes Penge er — stjaalet. Den højtærede Handelsminister siger, at det højeste, Staten skal komme til at betale, er 5½ Mill. Kr.; men det er altsaa under den Forudsætning, at det bliver ved disse. Jeg tror dog, vi maa være belavet paa andre 5½

Mill. Kr. og maaske 3 Gange 5½ Mill. Kr. — det ved man intet om.

Hvad der imidlertid for mig er det væsentlige, er, at vi herinde paa Rigsdagen handler efter ganske bestemte Forudsætninger. Derfor føler jeg mig for mit Vedkommende en lille Smule brøstholden over, at den højtærede Stats- og Finansminister i de bevægede Dage i September i sin Tale for at faa, om jeg saa maa sige, Landmandsbank-Pillen til at glide udtalte — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere nogle ganske faa Linier deraf: „Endelig er der talt om et meget alvorligt Spørgsmaal, nemlig Konsekvensen overfor de andre Banker“. Og saa fortsætter den højtærede Statsminister med at sige, at man maa være klar over, at det er „en stor Landsulykke, en national Katastrofe, som er den største, økonomisk set, jeg kan mindes i min Tid, en Katastrofe, der vil ramme vort Lands Næringsliv paa det dybeste, rokke vor Kredit i Udlandet og vor hele finansielle Stilling, saaledes at ingen kan tage Ansvar for“. Og videre fortsætter den højtærede Minister: „Det er udelukkende dette, som kan berettigede Regeringen til at fremlægge et Forslag som dette. Men derfra at drage den Konsekvens, at vi nu skulde støtte Sparerne i Hellerup-Banken eller andre, som man i og for sig kan have den største Sympati for; det vil jeg afvise“. Der staar positivt, at Statsministeren, som dog er Regeringens Chef, vil afvise dette, og jeg er ganske sikker paa, at mange af os her i denne Sal netop paa Basis heraf har stemt for de forskellige Rekonstruktioner af Landmandsbanken — jeg kan i hvert Fald sige det for mit eget Vedkommende. Havde vi den Gang anet, at det skulde drage disse vidtrækkende Konsekvenser efter sig, er det min fulde Overbevisning, at Afstemningen havde faaet et andet Forløb.

I Bemærkningerne til Lovforslaget staar, at et af Hovedmotivene til dets Fremsættelse er, at man er angst for at svække Befolkningens Tilbøjelighed til Opsparing, men det tror jeg ingenlunde, man behøver at frygte for; det, der svækker Befolkningens Lyst til Opsparing, er snarest de eksorbitant høje Skatter, der frister den til, om jeg saa maa sige, at leve i Nuet. I gamle Dage sagde man: „Den, der gemmer til Natten, gemmer til Katten“, nu er der uhyre mange Mennesker, der siger: „Den, der gemmer til Natten, gemmer til Skatten“, og er der noget, man ikke har Sympati for, er det Skatter. Jeg tror derfor ikke, der er nogen Fare af denne Grund; der kan maaske være en Fare for, at man gaar til Sparekasser, og jeg